POVEȘTI

Fetița care l-a luat pe NU în brațe

Banul muncit

Omul și măgarul

Ilustrații: Cătălin Nedelcu

TePiticot

Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea la dispoziţia publică, în scop comercial sau gratuit, fără acordul scris al Editurii Teopiticot reprezintă o încălcare a drepturilor de proprietate intelectuală.

© Toate drepturile asupra prezentei ediţii aparţin în exclusivitate Editurii Teopiticot.

Text si ilustraţii: Cătălin Nedelcu

Editura Teopiticot
Timişoara
tel: 0722.422.433
0256.281.215
fax: 0356.111.115
teopiticot@yahoo.com
www.teopiticot.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Fetiţa care l-a luat pe nu în braţe ; Banul muncit ; Omul şi măgarul :
poveşti / il. şi adaptare text: Cătălin Nedelcu. - Timişoara : Teopiticot,
2018
ISBN 978-606-8553-29-0
I. Nedelcu, Cătălin (il. ; adapt.)

Fetița care l-a luat pe NU în brațe

după Octav Pancu-Iaşi

Îmi place mult să scriu povești, dar nu oricum, nu la maşina de scris căci face prea multă gălăgie şi nici la calculator pentru că nu îmi găsesc inspirația. Nu, eu sunt de modă veche şi singurele instrumente care-mi trebuie sunt: o coală de hârtie, o peniță şi o călimară. Da, da, o călimară! Unii dintre voi poate că mai ştiți cum arată, este sticluța aceea cu cerneală albastră unde încap toate cuvintele lumii. În sticluța aceea mică găsesc orice cuvânt doresc, iar dacă nu-mi trebuie un cuvânt, îl pun la loc şi iau altul. Bineînțeles că toate cuvintele se cunosc între ele, e şi normal să fie aşa, doar stau în aceeaşi casă.

Ei, dar de câteva zile m-am căznit să închei o poveste şi nu am reuşit. Am încercat dimineața, cuvântul nu era. M-am gândit că e somnoros şi doarme până târziu. Am încercat şi la prânz, când păsărelele ciripeau voioase şi te chemau afară să le asculți. Cuvântul era nepăsător la zarva naturii şi nu se ițea deloc. Am încercat şi seara, când greierii îmi cântau balade la geam şi crinii aproape că mă adormeau cu mirosul lor. Cuvântul pe care îl căutam, simplu şi comun, era dispărut. M-am gândit atunci că e prea mic şi s-a pierdut între miile de cuvinte din călimară. Am luat o lanternă mică şi am dus-o la gura călimării, luminând înăuntru. Toate cuvintele erau la locul lor, cuminți, aşteptând să fie întrebuințate. Dar cuvântul care-mi trebuia, nu. Am scuturat nervos sticluța cu cuvinte, poate, poate o veni la suprafață. Dar nu am reuşit decât să stropesc cu cerneală toate colile de pe masă, chiar şi cele scrise.

Deznădăjduit şi obosit am pus penița jos şi am oftat adânc. „Povestea aceasta nu va avea un sfârşit“, mi-am zis. Atunci apăru în gura călimării cuvântul POLITEȚE, care mă întrebă:

— Eşti bine? Te pot ajuta cu ceva?

Şi imediat după el se arătă cuvântul HĂRNICIE care, fără să mă mustre pentru deranjul care era pe masă, se apucă să-mi ordoneze colile de hârtie, să-mi absoarbă cu sugativa stropii de cerneală împrăştiați în toate părțile, ba chiar să şteargă cu picul petele din manuscris, astfel încât să nu pierd şirul poveştii.

Nici bine nu termină de aşezat instrumentele la locul lor că apăru cuvântul PRIETENIE, care mă întrebă îngrijorat:

— Spune-ne păsul tău şi cum putem să-ți fim de folos?

Oare cuvintele astea: POLITEȚE, HĂRNICIE, PRIETENIE, umblă mereu împreună? Nu mi-am bătut capul să răspund la întrebare, dar tare bine le stătea unul lângă altul. Le-am spus deschis of-ul meu:

— L-am pierdut pe domnul NU. De câteva zile îl caut necontenit şi parcă a intrat în pământ. Deşi e un cuvânt mic, e la fel de important ca

oricare alt cuvânt. Fără el mi-e imposibil să termin povestea. A dispărut şi eu nu ştiu ce să mă fac.

— Ştiam, intuiam că pe el îl cauți, spuseră în cor cele trei cuvinte. Dar nu este în călimară, e în altă parte.

— Unde, unde este? Spuneți-mi repede că fug să-l găsesc. E atât de mic şi nu vreau să se piardă!

— Păi tocmai de aceea a fugit, să nu-l mai găseşti. Pe cât de mic, pe-atât de îndărătnic e. Şi-a găsit un loc care-i convine de minune, la căldurică, la înălțime, ocrotit şi iubit, unde nimeni nu-l deranjează. Pe NU l-a luat o fetiță în brațe!

Credeam că nu aud bine şi era să izbucnesc în râs. Cine a mai pomenit aşa ceva?

— Da, da, întăriră cele trei cuvinte. L-a luat în braţe şi nu vrea să-i mai dea drumul. Ce-i drept, şi lui îi place. S-a lenevit, s-a rotunjit şi s-a obrăznicit. Stă ca-n puf!

— Cum aşa? întrebai eu nedumerit.

— Uite-aşa! spuse cuvântul HĂRNICIE. Dacă mama îi spune: „Pune masa!“ sau „Adu apă!“ sau „Strânge-ți jucăriile!“ fetița care l-a luat pe NU în brațe se face că nu aude. Cum să facă toate acele lucruri dacă are brațele ocupate cu NU? Sigur că aude dar e mai comod să nu facă nimic.

— Sau, continuă cuvântul POLITEȚE, dacă bunica vine de la piață cu sacoşe grele în ambele mâini, fetița nu se sinchiseşte nici măcar să-i deschidă uşa, darămite să o ajute. Biata bunică se osteneşte cărând lapte, pâine, fructe şi jucării pentru ca nepoțica ei să crească frumos şi sănătos. Dar fetiței care l-a luat pe NU în brațe nu-i pasă, ea preferă să stea degeaba.

— Ori dacă, vorbi cuvântul PRIETENIE, o colegă îi cere ajutorul la teme, este imediat refuzată pe motiv că are alte treburi mai importante de făcut, cum ar fi să-l țină pe NU în brațe.

— Mi-e foarte greu să cred că există aşa un copil, care să-şi refuze mama, bunica şi prietena. Nu pot să cred!

— Şi totuşi aşa este. NU vreau, NU pot, NU ştiu, NU am chef! Ai zice că doar la aceste cuvinte se limitează vocabularul fetei. S-a prins domnul NU de fetița asta ca scama de pantaloni, iar ea îl consideră păpuşa ei favorită. Nu cred că NU va vrea să mai vină vreodată în călimară.

— Trebuie să încerc, nu mă dau bătut. Duceți-mă la fetița care l-a luat pe NU în brațe.

Bunii mei prieteni, POLITEȚE, HĂRNICIE şi PRIETENIE m-au însoțit binevoitori la casa fetiței. Am găsit-o moțăind, ce altceva să faci când ai mâinile ocupate? Domnul NU, cum mă zări, se prinse şi mai bine de brațele fetei şi-mi spuse răspicat:

— Eu de aici nu plec! O duc ca-n sânul lui Avram, nicăieri nu mi-a fost aşa de bine, nu ai cum să mă convingi să mă întorc în călimară! Nu vreau! Nu vin!

În acel moment se auzi glasul mamei fetiței:

— Scoală-te, fata mamei! Pune masa până termin eu de călcat!

— Imediat, răspunse cuvântul HĂRNICIE în locul fetiței. Şi întinse impecabil fața de masă, aduse tacâmurile şi farfuriile, ba chiar aşeză şi o vază cu flori în mijlocul mesei.

Apoi s-au auzit pe potecă paşii târşâiți ai bunicii. Cuvântul POLITEȚE era deja în curte deschizând poarta şi ajutând-o cu sacoşele. În urma bunicii intră şi colega fetiței, cu o problemă nerezolvată. Şi cât ai clipi, cuvântul PRIETENIE îi şi arătă soluția.

Atunci se trezi şi fetiţa şi o căută pe mama ei. Aceasta toca varză pentru salată şi îi oferi cu drag un cotor, căci ştia că îi place foarte mult.

— Poftim! Ai aranjat masa impecabil.

Apoi veni bunica şi îi dărui un măr:

— Poftim! Eşti o fetiţă deosebită.

Iar colega nu se lăsă nici ea mai prejos.

— Am două nuci. Cea mai mare ţie, cealaltă mie!

Fetiţa întinse mâinile să-şi primească darurile, dar, în clipa aceea... l-a scăpat pe NU din braţe.

Eu eram atent şi imediat l-am înhăţat, grăbindu-mă să ajung acasă şi să-l închid în călimară, ca să nu-l mai poată lua nicio fetiţă şi niciun băiat vreodată în braţe. În aceeaşi seară am şi terminat povestea şi curând am să v-o spun şi vouă, dragii mei!

Banul muncit

după Alexandru Mitru

A fost odată într-un sat îndepărtat un meşter cărămidar, pe nume Fănică. Avea meşterul aşa un drag de muncă încât se trezea înainte de ivirea zorilor şi punea capul jos după ce toate stelele erau pe cer. Casele din sat şi din împrejurimi erau ridicate cu cărămizi făcute de mâna lui, trainice şi de calitate, din lut nears. I se dusese vestea în cele patru zări pentru priceperea lui şi avea comenzi pentru un an de zile.

Cum îi stă bine oricărui om gospodar, avea Fănică şi un băiat pe nume Grigoraş. Şi pierdea Grigoraş timpul dormind, lenevind sau cârcotind, fără nicio părere de rău. Trecuseră cei mai frumoşi ani pe lângă el, fără să se aleagă cu nimic, fără să învețe ceva sau să se bucure pur şi simplu de copilărie. Se uita lung la ceilalţi cum trudesc şi nu înțelegea rostul acelui efort, când era atât de plăcut să leneveşti. Nu pricepea nici de ce tatăl său se spetea din zori şi până-n noapte pentru câțiva bănuți.